

БОРБА®

Д-ръ Иван Дорев

Почетенъ Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

BORBA®

PUBLISHED BY THE BULGARIAN NATIONAL FRONT, INC.

APRIL 1981

ЖЕРТВИ НА КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ

ЖЕСТОКОСТИТЪ НА КОМУНИСТИТЪ ВЪ ГРАДЪ ТЪРГОВИШЕ.

Презъ есенята на 1944 година т.н. "Народенъ съдъ", както въ много други градове, така и въ Търговище изби по чисто Съветски методъ и команда надъ 100 най-видни български граждани. При тѣзи ликвидационни процеси е била изключена дори и най-елементарната юридическа процедура. Начина, по който сж били избити тѣзи жертви е билъ набърже скалъпенъ отъ мѣстната комунистическа властъ. Мнозина отъ обвиненитѣ не сж били оставени да дочакатъ и т.н. "Народенъ съдъ" и сж били избити най-вулгарно веднага следъ 9 Септемврий 1944 година. Тѣзи изстъпления, придружени отъ голѣми публични церемонии, стигащи до хистерия, сж имали безъ съмнение единственната целъ да сплашатъ населението и да пресекатъ опититѣ и за най-малката съпротива срещу окупаторитѣ. Екзекуциитѣ сж били извършени въ най-късо време, за да се избѣгнатъ дори и следи на отрезняване отъ страститѣ, наречени тогава "Революционна яростъ".

На 14 Септемврий 1944 година обреченитѣ жертви, натоварени на камиони, сж били откарани въ мѣстността "Чеиритѣ". За да бжде прицелтъ точенъ и сигуренъ въ срѣднощния мракъ, на гърдитѣ на всѣки единъ отъ жертвитѣ е било прикачено малко запалено фенерче. Съ концентриранъ огънь отъ нѣколко картечници, жертвитѣ били покосени едва ли не за една минута време. Това, обаче, изглежда не задоволило палачитѣ, та тѣ продължили старателно съ ножове да разкъсватъ труповетѣ, почти до рѣзсъмване. За да отстранятъ поне отчасти образувалитѣ се локви кръвь, тѣ сж направили дълбоки дупки въ земята, за да попие кръвьта побързо. Въпрѣки това, близкитѣ на жертвитѣ намѣрили по-късно не само локвитѣ отъ кръвь, но сажо и части отъ уши, носове и прѣсти, а по следитѣ отъ течащата отъ камионитѣ кръвь открили масовия гробъ, кждето били заровени.

Между тѣзи стотина души, загинаха представители на интелигенцията на града и водачитѣ на патриотичното гражданство: Полковникъ Иванъ Бончевъ - Командиръ на мѣстния гарнизонъ, Панайотъ Куцаровъ - Водачъ на Националния Легионъ въ града, Марко Солановъ - Околийски Управителъ, Трифонъ Приховъ - Водачъ на Ученицитѣ-Легионери, Д-ръ Стефанъ Стойчевъ - Градски лѣкаръ, Иванъ Дриновъ - Учителъ, Симеонъ Стойчевъ - Полицейски Началникъ, Иванъ Радевъ - Търговецъ, Георги Поповъ - Чиновникъ, Отецъ Христо - старъ Свещеникъ и пр.

По една или друга случайност, двама отъ жертвитѣ не сж били смъртно ранени отъ куршумитѣ и сж успѣли да се оттеглятъ отъ мѣстото на екзекуцията подъ прикритието на тъмнината. Единиятъ отъ тѣхъ, Тодоръ Ефремовъ - адвокатъ, тежко раненъ, е успѣлъ да се добере до съседната изоставена воденица, съ целъ да се скрие въ кладенеца, обаче падналъ въ водата и се удавилъ. Много по-късно следъ това, хора открили трупа му въ кладенеца, казали на милицията, която извадила трупа му и го заровила неизвестно кжде.

Вториятъ отъ тѣхъ, офицеръ отъ Артилерийския полкъ, останалъ напълно незасегнатъ, успѣлъ да избѣга въ едно съседно село, следъ това въ София, като следъ една година се прехвърлилъ презъ граница. За неговото спасение не сж предполагали дори и неговитѣ палачи, бидейки сигурни, че никой не би могълъ да се измъкне отъ тази касапница, затова и не сж го търсили. Даннитѣ за тѣзи нечувани жестокости на комуниститѣ, имаме именно отъ този доблестенъ български офицеръ, който, по понятни причини, премълчава името си.

БОРБА

ВОРВА

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА

БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.

P. O. Box 1204 Grand Central Station. New York, N. Y. 10017, U.S.A.

Основател: Д-ръ Иванъ Дочевъ.

Редакторъ: Д-ръ Георги Паприковъ.

Година 30, брой 1. Книжка осемдесетъ и трета. Април 1981.

Д-РЪ И В А Н Ъ Д О Ч Е В Ъ

Провъзгласенъ за Почетенъ Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ

Поема Председетелството на Организацията.

Централниятъ Управителенъ Съветъ на Българския Националенъ Фронтъ на заседанието си въ Ню Йоркъ на 8 Мартъ 1981 година, съгласно чл.14 отъ Устава на Организацията, единодушно и съ акламации провъзгласи Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ за почетенъ Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ.

Досегашниятъ Подпредседателъ на Организацията Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ, който въ продължение на десетки години бѣ най-близкия сътрудникъ на Д-ръ Дочевъ, поема Председателството на Българския Националенъ Фронтъ.

Въ продължение на повече отъ 50 години Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, въ България преди 9 Септемврий 1944 година като лидеръ на Българскитѣ Национални Легиони и следъ това въ емиграция, като Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ, води борба безкомпромистна, самоотвержена противъ комуниститѣ за свободата на Родината. Той посвѣти цѣлия свой животъ въ служба на Българския народъ. Полувѣковната дейность на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ е една непрекъсната верига отъ достойно изпълненъ дългъ, самопожертвувателность, свързани съ високи качества на лидеръ, организаторъ, ораторъ и публицистъ, които качества заслужено извоюваха името му като единъ отъ първитѣ въ освободителната борба и като "Врагъ номеръ едно" на комуниститѣ! Самитѣ комунисти признаха тѣзи негови качества, каго непрестанно публикуватъ противъ него "обвинителни" статии, фалшифицирани "спомени и документи", ретуширани снимки и пр. Дори издадоха две книги насочени противъ него и воденитѣ отъ него Организации. За никой Български политически емигрантъ комуниститѣ не сж излѣли толкова жлъчъ и отрова, колкото противъ Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ. Това доказва, че именно той е най-проявения български политически емигрантъ въ борбата противъ тѣхъ.

Въ България подъ знамето на Легионитѣ, Горяни и днесъ бродятъ по Балканитѣ и отмъщаватъ за погазена честъ и свобода. Съ името Легионеръ комуниститѣ и днесъ наричатъ всѣки единъ борець противъ тѣхния режимъ, независимо дали е или не е билъ членъ на Легионитѣ. Дочевитѣ статии и позиви се четатъ и раздаватъ отъ ръка на ръка въ България съ ентузиазъмъ и гордостъ.

Въ България Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ е съосновател на Българските Национални Легиони и тяхен лидер. Тази организация застана като стена против домогванията на комунистите да превземат младежта въ гимназиите, университетите и свободните професии. Къмъ 1934 година Легионите наброяваха надъ 200,000 члена, предимно младежи. Но не само младежи: въ нашите редове се числеха Народно Представители, Генерали, Професори и още хиляди националисти българи. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ освенъ като лидеръ на организацията, бѣше редакторъ на вестникъ "ПРЕЛОМЪ", на списанието ИДЕИ И ДѢЛА" и на стотици и стотици статии. Той написа книгата "КОИ СМЕ И ЗА КАКВО СЕ БОРИМЪ", която книга стана настолна за политическата идеология на антикомунистическата младеж. Той обикаляше цѣлата страна, устройваше грандиозни събрания по градове и села. Незабравими ще останатъ протестните акции противъ Ньойския диктатъ, когато 50,000 български патриоти водени отъ него маршируваха въ София.

Когато на 19 Май 1934 година Звенари и лѣво настроени елементи съ превратъ завзеха властта Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, по това време студентъ въ Университета и Председател на Българския Националенъ Студентски Съюзъ проведе борбата противъ антиконституционното правителство на мятежниците. По това време той бѣше единствения политически лидеръ, който има куража да излѣзе съ манифестъ и защити Търновската Конституция. За тази му дейность, той и неговите най-близки другари бѣха заточени въ Даръ-дере и Мастанли презъ Ноемврий 1934 година. По-късно той бѣ сяденъ и пратенъ въ Софийския Централенъ затворъ съ присѣда отъ една година. Неговото излизане отъ затвора бѣ една всенародна манифестация отъ много хиляди български патриоти, дошли да го поздравятъ съ свободата.

Когато Южна Добруджа се върна на България, Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣше първия кметъ на родния градъ на майка му - Силистра. Тамъ той разви неимоверна дейность и въ две години възстанови загубеното за Българщината за 20 години подъ Румънска власть, което доказва изключителните му качества на администраторъ. За тѣзи негови заслуги той бѣ провъзгласенъ за Почетенъ Гражданинъ на градъ Силистра, града бѣ обявенъ за "Градъ-Образецъ" и Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ получи като награда златенъ часовникъ лично отъ Царъ Борисъ III. Презъ втората половина на войната той бѣше Главенъ Секретаръ на Земеделския Съюзъ, най-големата Професионална организация въ България съ 1,000,000 члена. Въ продължение на две години, той стегна и засили този съюзъ, като подготви земеделските стопани да се противопоставятъ на усилията на комунистите за изземването на земята имъ за образуване на колхози.

На 9 Септемврий 1944 година, когато комунистите завзѣха властта въ България, Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ успѣ да се отскубне отъ ракетѣ имъ. Отъ тяхъ той бѣ осяденъ три пати на смъртъ. Цѣлото му семейство бѣ унищожено: баща му, славния и храбъръ Полковникъ отъ артилерията Димитъръ Дочевъ бѣ ликвидиранъ, по-стария му братъ Майоръ Дочко Дочевъ бѣ звѣрски убитъ, по-младия му братъ Д-ръ Бориславъ Дочевъ загина по канцлагерите въ Добруджа. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ напусна България, за да може по-успѣшно да се бори противъ окупаторите на Родината ни.

Въ емиграция, нашиятъ лидеръ, още съ стѣпването си на чужда земя, се залови да организира българската национална емиграция, състояща се предимно отъ студенти и работници въ Германия. Пакъ първи бѣха студентите-легионери, които взеха участие най-активно въ новоосновените антикомунистически инициативи. Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ е единъ отъ съоснователите на Българския Националенъ Фронтъ презъ 1947 година въ Мюнхенъ и единъ отъ ръководителите на Организацията и до днесъ. Въ същата година въ Залцбургъ Австрия започна да издава списанието "БЪЛГАРИЯ", а по-късно той и негови другари основаха вестника "НАЦИОНАЛНА БЪЛГАРИЯ" въ Мюнхенъ, Германия.

Презъ 1952 Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ емигрира за Торонто, отъ кдето установи връзки съ много разселили се наши другари и основа множество клонове на Б.Н.Ф. Същата година започва да издава "БОРБА" боенъ органъ на Организацията, а също и вестника "БЪЛГАРСКИ НАРОДЕНЪ ГЛАСЪ". Взима най-дейно участие въ политическия и културенъ животъ на българската емиграция и на Канадиското общество.

През 1964 година Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ се преселва в Ню Йорк отъ кадето той започва най-активната си дейност в Американския живот и главно в срѣдитѣ на емигрантитѣ. В кѣсо време той биде избранъ за Председател на Българо-Американската Републиканска Федерация за 10 години, членъ на Централния Комитетъ на "Етническитѣ Групи" при Републиканската партия в Вашингтонъ, Председател за 15 години на "Американскитѣ Приятели на Антиболшевишкия Блокъ на Народитѣ" и пр.

Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ, като лидеръ на Българската Национална емиграция и като Председател на много други патристични организации бѣ каненъ и участвува в редица конференции и срѣщи в Бѣлия Домъ и бѣ представянъ на редица Президенти и Вице-Президенти на Съединенитѣ Щати, а също и на много Сенатори и Народни Представители. Той успѣ да създаде лични връзки с най-видни Американски политици Кметове и Губернатори на разни градове и щати, като с тѣзи връзки се допринесе много за популяризиране на Българската освободителна кауза. Известно е, за редицата речи на Народни Представители и Сенатори в Американския Парламентъ, особено на 3 Мартъ, Денътъ на Освобождението на България отъ Отоманско иго, които тѣ произнасятъ в Парламента и по-късно се печататъ в "Конгресната книга". На тази съща дата, 3 Мартъ, мнозина Губернатори и Кметове обявяватъ този денъ за БЪЛГАРСКИ ДЕНЪ и на много кметски сгради се вѣе Българското знаме и се издаватъ специални ПРОКЛАМАЦИИ, всичко това като резултатъ на дейността на Българския Националенъ Фронтъ и неговия Председател Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ.

В чужбина Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ е издалъ две настоящи противокмунистически книги на нѣмски и на английски езикъ: "БЪЛГАРИЯ ПОДЪ КОМУНИСТИЧЕСКИЯ ТЕРОРЪ" и "ЧЕРВЕНА БЪЛГАРИЯ- ОПАСНОСТЪ ЗА СВѢТОВНИЯ МИРЪ". Той е академикъ по Право и Политически Науки отъ Софийския Университетъ "Св. Климентъ Охридски" и докторъ по Правнитѣ науки отъ Университета в Хайделбергъ, Германия през 1948 година. Сега той подготвя една обемиста книга в която ще опише борбата на нашия народъ противъ окупаторитѣ на Родината: "ПОЛОВИНЪ ВЪКЪ БОРБА ПРОТИВЪ КОМУНИЗЪМА ЗА СВОБОДАТА НА БЪЛГАРИЯ". Преди три години той се оттегли отъ по-активна дейност в Американския политически живот и международнитѣ организации в Съединенитѣ Щати. За неговитѣ заслуги къмъ общото дѣло противъ комунизма, той бѣ провъзгласенъ за Почетенъ Председател на много организации и дружества.

Когато през 1968 година Българския Националенъ Фронтъ учреди Ордена "БОРБА ЗА ОСВОБОЖДЕНИЕТО НА БЪЛГАРИЯ", Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ първия български емигрантъ, който получи Златния Орденъ, за неговитѣ огромни заслуги за освободителното дѣло. В заседанието си Централния Управителенъ Съветъ на Б.Н.Ф., състояло се през лѣтото на 1979 година в Ню Лексингтонъ, Охайо, родното мѣсто на Макъ Гаханъ, на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ бѣ връченъ Почетенъ Бронзовъ Плакатъ в честъ на неговата полувѣковна дейност. Този Плакатъ бѣ дванадесетиятъ, който той получава отъ разни организации, но най-скапия и най-блиския до сърцето му, понеже му бѣ даденъ отъ неговитѣ най-близки другари в борбата презъ годинитѣ на неговата дейност.

Съ провъзгласяването на Д-РЪ ИВАНЪ ДОЧЕВЪ за Почетенъ Председател на Българския Националенъ Фронтъ не значи, че той се оттегля отъ Организацията или че дезертира отъ дълга си, на който той се бѣ посвѣтилъ. Той остава най-близо до насъ като съветникъ и мораленъ крепителъ на насъ и на идеитѣ, на които служимъ.

Д-РЪ ГЕОРГИ ПАПРИКОВЪ, като най-близкъ сътрудникъ и другаръ на Д-РЪ ДОЧЕВЪ презъ дългитѣ години на националнитѣ борби в България, винаги е билъ рамо до рамо до него. Новиятъ Председател на Организацията има опитността като дългогодишенъ Подпредседател на Б.Н.Ф., като редакторъ на "БОРБА" и като организаторъ на нашата емиграция. Съ подкрепата и съ съветитѣ на Почетния ни Председател и на всички негови колеги отъ Централния Управителенъ Съветъ и съ саможертвата на всички наши членове прѣснати по цѣлия свѣтъ, вѣрваме, че новиятъ Председател ще успѣе да се справи съ тежката задача, която му бѣ повѣрена, а именно, да държи високо знамето на борбата за свобода и независимостъ на Българския народъ.

Цанко Генковъ
Торонто, Канада

Въ моето родно село Голѣманово, Кулско презъ 1947 година се свика селско събрание отъ комунистическата партия. Рекоха, че трѣбва да се прави нова общинска сграда и че ще трѣбва да се извадятъ гробищнитѣ паметници на умрѣлитѣ хора за тази постройка. На събранието азъ дигнахъ голѣма олелия, като казахъ, че комуниститѣ дори и умрѣлитѣ не оставатъ на мира.

По късно, по нареждане на партията разсилния Жико Тилковъ ми изгори три пчелни кошера съ удобрението на инспектора Мишевъ отъ с. Бойница, като въ замѣна на тѣхъ ми дадоха три нови кошера, които не можеха да се употрѣбаватъ. Презъ Августъ отидохъ на панаира да купя една кобила, дойде примене единъ милиционеръ на има Тишевъ и ми каза, че съмъ арестуванъ, да не говоря съ никого и да вървя предъ него. В милицията ни посрѣшна детектива Тодоръ Цановъ Райковъ. Преди нѣколко години сѣция, тогава конски подофицеръ, изнасили едно момиче отъ с. Ерденъ, Фердинандско. Момичето плачеше съ разкъсана рокля на парцали. Тогава азъ, съ нѣколко комшииски деца хванахме Тодора и азъ му нанесохъ много удари съ една войнишка лопатка.

Блѣснаха ме въ мазето, а азъ по риза и панталони, отъ влагата почнахъ да кашлямъ. На другия денъ къмъ 10 часа, ме изведоха горе и единъ много якъ мъжъ детектива Генчо Мишевъ ме пита защо кашлямъ като язовецъ и ме псува ва майка. Съ изненада ми стовари една песница отъ лѣвата страна отъ която видѣхъ звезди предъ очитѣ си. Азъ съ голѣмъ замахъ стоварихъ и дветѣ си песници въ стомаха му, отъ който ударъ той изрева и падна на земята. Съ голѣма бързина вратитѣ се отвориха и "Народния обвинител" Недѣлко Неновъ строчи единъ столъ въ гърба ми. Хъшовски ме убоде съ игла по врата и азъ почнахъ да умалявамъ. По-късно се намѣрихъ въ едно каче съ зелена чорба вързанъ, съ една тояга подъ рѣцетѣ, за да не падна цѣлия на дъното. Следъ четири дни мѣчения ме пуснаха. Едва можахъ да ходя и цѣли месеци ходѣхъ по голѣма и малка нужда сукръвица.

На 28 Декемврий 1948 година дойдоха да ме арестуватъ началника на Голѣманската полиция Панто Петковъ и Йончо Пековъ. Мойтѣ три голѣми кучета ги спрѣха временно въ двора. Питамъ майка ми да дойде съ мене, но тя казва, че предпочита да умре въ дома си отколкото да иде съ палачитѣ. Тя не ми позволи да отворя вратата, но ми показа задната врата и пушката на стената. Грабнахъ ловната пушка, напълнихъ пазвата съ патрони и прехвърлихъ границата за Югославия.

После арестували майка ми и баща ми. Секретарѣтъ на комунистическата партия Андрейко Цанковъ и членката Йоша Пекова Цанкова строщватъ крака на майка ми отъ бой и довели овчарски кучета да се гаврятъ съ нея и да я хапятъ. Следъ това пращатъ майка ми въ Бѣлене, лагера на смъртѣта, където прекарва 7½ години и после я прехвърлятъ въ лагера Дѣбницитѣ, където прекарва още 2 години. Освобождаватъ я презъ 1958 година. Като се върнала дома ранения кракъ се инфектира и трѣбвало да го ампутиратъ. Отново въ болницата, презъ 1969 година на 17 Августъ комунистката Йоша Петкова Цанкова удушва майка ми съ възглавница.

Доказателства за всичко гореказано могатъ да се взематъ отъ политическитѣ емигранти: Цанко Геровъ, Гошо Цанковъ, Вѣтко Пековъ, Стефанъ Т. Гоцевъ, Цанка Тодоръ Гоцева, Ико Нинковъ въ Франция, Жико Тилковъ въ Германия и Стоянъ Братковъ въ Съединенитѣ Щати. Това написахъ като поклонъ на починалата ми мила майка и за назидание на младитѣ български емигранти, които да знаятъ и помнятъ ужаситѣ на комуниститѣ. Пращамъ като даръ на националното ни списание БОРБА 100 долара.

Д-ръ Георги Паприковъ
Председателъ на Българския Националенъ Фронтъ

Отъ Втората Свѣтвна война до днесъ Българската емиграция съ най-голямъ интересъ следи развоя на международнитѣ политически събития, съ надеждата, че Западния свободенъ свѣтъ, особено Съединенитѣ Шати, ще прозратъ опасността отъ агресията на комунизъма и ще ѝ се противопоставятъ ефикасно. За съжаление, години наредъ, управляващитѣ кръгове на Запада, подъ влиянието на разни лѣвичарски и либерални групи и организации, явни или тайни прикрития на комуниститѣ, поддържаха една политика на мекушавостъ, сервилностъ и нерешителностъ спрѣмо арогантната политика на Съветския съюзъ.

На невиджаната до сега агресия и империализъмъ на комунизъма, Запада се противопоставяше съ вяли протестни ноти, нескончаеми конференции и срѣщи на високо равнище, свързани съ Иуденски прегръщания и цѣлувки. Че комунизъмътъ е агресивенъ, жестокъ и реакционеренъ говорятъ фактитѣ и показанията на най-консервативни статистики, че отъ Сталинъ до днесъ комуниститѣ сж жестоко избили повече отъ 140 милиона души и че отъ Втората Свѣтвна война до днесъ сж завладѣли или окупирали надъ 65 държави! Комунизъмътъ по начало не може да бжде построенъ друго яче, освенъ да бжде агресивенъ и империалистиченъ, иначе въ никой случай той не можеше да се наложи на народитѣ въ едни свободни държави, освенъ съ брутална сила, като това е и средството за неговата самозащита и съществуване.

Комунизъмътъ иска да промѣни не само битието на свободния човѣкъ, но и характера му, да направи отъ свободния индивидъ едно обществено животно безъ инициатива, безъ надежда въ бъдещето, безъ индивидуализъмъ, съ други думи, да се върне човѣка назадъ къмъ Каменната епоха по манталитетъ и разбирания! Партиецъ, даже и на най-горното стъпало на партиината иерархия, едва ли е способенъ да решава дори и най-малкия проблемъ самостоятелно. Не е възможно да съществува едновременно човѣкъ, който да е и комунистъ, и е уменъ, и е честенъ: ако е комунистъ-нѣма да е уменъ и честенъ, ако е комунистъ и уменъ-нѣма да е честенъ, а ако е комунистъ и честенъ-нѣма да е уменъ! Съ тази философия, днешнитѣ комунисти въ България се надпреварватъ да бждатъ умни: т.е. да грабятъ и крадатъ всичко, което имъ попадне подъ рѣцетѣ.

Защо комунизъмътъ се разви и се опитва да се развие въ страни съ население по интеллигентностъ и култура стояще оше въ пеленитѣ на своето развитие: започна съ мужицитѣ въ Русия, паплачѣта въ Китай, за да завърши съ Хотентотитѣ и Бушменитѣ въ Африка. В коя страна на Европа комунизъма е дошелъ съ свободни избори?

Въ Съединенитѣ Шати презъ време на депресията на тридесетѣтъ години се явиха, благодарение на безработицата и икономическата криза, която върлуваше по свѣта, разни комунистически, социалистически и анархистически групи и организации, които, нѣколко години само, следъ като икономическото положение въ страната се подобри, се стопиха като снѣгъ. Остатѣци отъ тѣзи групи, засилени поради модата за любовъ и симпатии къмъ "добрия чичко Джо Сталинъ", мода, насѣяна отъ глутницата предатели заобиколили умствено болния президентъ Рузвелтъ, накараха нѣкои, за паница леща да продаватъ Родината си. Продадоха тайната на Атомната бомба, сжщо продадоха клишетата на Американскитѣ военни долари и пр. Следъ като властитѣ разкриха и опържиха на електрическия столъ нѣколко отъ тѣзи предатели, тази мода скоро се изпари. Отъ друга страна: пресата, телевизията, книги и списания, радиото, въобще известията, подъ булото на "свободна информация", "конституционни права" и други псевдо-либерални слогани, се надпреварваха съ съ своитѣ писания да услужватъ на комунистическата пропаганда въ страната.

Всѣки единъ общественикъ, било той Сенаторъ или Народенъ Представителъ или дори скроменъ деятель въ нѣкоя Емигрантска национална организация, щомъ взимаше дейно антикомунистическо становище, веднага пресата го окачествяваше като: нацистъ, фашистъ, антисемитъ или му прикачваха епитети, взѣти отъ ефтината комунистическа терминология. Мнозина нещастни емигранти се разориха да плащатъ по сѣдилища и адвокати, за да доказватъ празнотата на тѣзи обвинения.

Така както се развиваха събитията въ Съединенитѣ Шати отъ години насамъ, логично би било да се мисли, че страната е предъ разложение и близка катастрофа. Довѣрието къмъ Президентъ, Сенатъ и управници, че могатъ да спасятъ страната, отъ денъ на денъ се намаляваше и не беше далечъ мисълта, даже и за едно комунистическо господство. Единствената надежда бѣ въ народа, този народъ, който доскоро съ апатия се отнасяше до пропаганднитѣ бълвочи на Холливудскитѣ артистки като Джейнъ Фонда, която проливаше горчиви сълзи за комуниститѣ въ Виетнамъ или за Анжела Дейвисъ, която внесе оржие въ сѣда, та да се застрелятъ нѣколко сѣдии. Този именно народъ започна да се събужда и опомня!

Американскиятъ патриотизъмъ и национализъмъ започна да се възражда. Модата за псевдо-либерализъмъ и лѣвичарство, за "добрия чичко Джо Сталинъ", за "Чернитѣ пантери", за Детанта, започна да се изпарява и изчезва. Американскиятъ гражданинъ е по начало патриотъ, обича страната си и е готовъ за жертви за запазване свободата и благоденствието си. Това, което либерали, лѣвичари и комунисти не го предвиждаха, стана: като стихийна вълна отъ недрата на народа се издигнаха гражданитѣ на тази страна и презъ Ноемврий 1980 година, по истински демократиченъ начинъ удариха страшенъ юмрукъ въ лицето на пораженцитѣ. Избранъ бѣ новъ Президентъ и новъ Сенатъ отговоряещъ на въжеланията на народа за стабилностъ и просперитетъ. Никога не е имало такова въодушевление между народа и такова доволство отъ изборитѣ.

Въ България, комунизъмътъ въ тѣзи последни 37 години, благодарение на страшния тероръ следъ 9 Септемврий 1944 година до днесъ, успѣ да промѣни манталитета на нашия прекрасенъ народъ. Благодарение липсата на идеали, на вѣра въ бъдещето, на способнитѣ на индивида, на липсата на свобода на мисълта и на дѣлото, народа бѣ промѣненъ до една сива маса, безъ моралъ, съ повишена престѣпностъ, лентяйство, липса на обществена отговорностъ, кражби на всѣка стѣпка, недовѣрие къмъ никого, мнителностъ и разочарования! Никой не вѣрва на комунистическата идеология, тя е станала прицелъ на шеги и подигравки, дори и отъ страна на партийни голѣмци! Безъ съмнение: България е колония на Съветския съюзъ и династията Живкови, дотогава, докато коленопреклонно служатъ на Кремленскитѣ си господари, ще бѣдатъ губернатори на нещастна България. "Принцеса" Людмила ще лети всѣки петъкъ съ български самолетъ до Парижъ да си прави фризурата, баща и Тошо ще си прави оргиитѣ въ Боянскитѣ дворци и ще подхвърля кокали и трохи отъ трапезата си на послушни нему безгрѣбначни служители.

Българската емиграция се разраства отъ денъ на денъ все повече и повече. Необятенъ стремежа на народа ни за добиване на свобода, неизчерпаеми сж средствата за минаване черната граница на България. Разбира се, свободата никой не я дарява, тя се изкупува съ много жертви: резстрелъ по теленитѣ мрежи, загуба на Родина, на родители, на жена и деца, на другари, на професия, на имотъ! Отъ емигрантитѣ се изисква само едно - да бѣдатъ лоялни къмъ новото си Отечество въ борбата противъ комунизма въ всичкитѣ му форми. Никой не претендира емигрантитѣ да се откажатъ отъ националния си обликъ въ езикъ, нрави и обичай отъ Стария Край, на противъ - който остава вѣренъ къмъ старото си Отечество, ще бѣде добъръ гражданинъ и на новата си Родина! Очудваше е, че нѣкои слаби душици или лакомци за леки печалби се поддаватъ на комунистическата пропаганда и ставатъ агенти на разни "Търговски представителства", "Църковни дружества", "Културни обмѣни" и други явни комунистически шпионски гнѣзда, безъ да си правятъ смѣтка, че всѣка тѣхна стѣпка се знае отъ съответнитѣ власти, които единъ денъ ще потърсятъ смѣтка за тѣхната липса на лоялностъ. Заслѣпенитѣ печалбари не виждатъ, че тѣ се качватъ на потъващия корабъ на комунизма.

ПО СЛУЧАЙ ПЪЛНОЛЪТИЕТО НА ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКА

КНЯЗЪ КАРДАМЪ ТЪРНОВСКИ

КНЯЗЪ КАРДАМЪ ТЪРНОВСКИ

Ако и да съм далече
Аз от тебе, рай земя,
Ала никак туй не пречи
Ти да ми си все в ума.

Ив. Вазов

Както знаете, на 2-и декември първородният ми син Кардам навърши конституционно пълнолетие. Годишнините обичайно събуждат спомени, но рожденият ден на един младеж дава повод с надежда да погледнем към бъдещето. Празнувайки това семейно събитие, свързано с България -която е винаги в мен- макар че времената не са ни благоприятни, считам за мой дълг да оповестя формално, че синът ми е вече пълноправен гражданин. По този начин удовлетворявам почитателите на традицията, както са повечето привърженици на Царският институт. Историята, която един ден ще си каже думата и ще съди делата ни, може да се пише символично и скромно, без прокламация или речи. Уверен съм, че ще ме разберете ако настоя, че за да се обезпечи престижа на монархията, Престолонаследникът, който впрочем е отличен момък -главно благодарение на постоянните грижи на майка му- ще може да бъде провъзгласен цар, единствено ако това стане на родна земя!

Като погледна четвърт век назад и си припомня моето пълнолетие, главно изпъкват два факта: а/ българският народ все още не е свободен, б/ не съм се отклонил от обещаното на 16 юни 1955 година. Движейки се с времената, аз държа една и съща линия. За историята двадесет и пет години са само един миг и за това продължавам да действувам с търпение, но упорито.

Съвпадайки с пълнолетието на Кардам и в отговор на многобройните пожелания, честитки и препоръки, които получихме по този радостен повод и намирайки се в новогодишният период, традиционен за размисъл, ще изтъкна няколко въпроси, които веројатно и Вас вълнуват.

--Положението у нас: сведенията, които получаваме говорят за растящо недоволство, последица от угнетителния нео-феодален режим и все по-осезаемите ефекти на световната стопанска криза. Последната се отразява още по-болезнено върху населението, понеже всеки знае, че България бива систематично експлоатирана от Съветския съюз. Друга беда сполетяла народа ни е корупцията. За тази грозна дума, речникът на БАН гласи дословно: "подкупничество, по квареност, развала на длъжностни лица и политически деятели". Дефиницията съвпада с действителността. Непозната на нашите социолози до преди няколко години, днес корупцията взема все по-обезпокоителни размери в България. Според мене това води към неизбежното прогниване на партийните кадри и на самия режим. Освен това, докато цяла Западна Европа се радва на парламентарно управление, в така нареченият социалистически лагер, все още властвуват политически склерозирани диктатури. Ако не беше просто смешно, би било жестока подигравка, че тъкмо водачите на заповеднически системи като софийската, са най-гласовитите проповедници на демокрацията... Познавайки обаче характеристиката на българина, аз съм убеден, че демократичните принципи ще възтържествуват в България, но за да се сбъдне това, не трябва само молитва, както казва народната поговорка!

--Емиграцията: с радост констатирам, че обединителните опити зачестяват и сближенията между патриотични движения се умножават и то въпреки вездесъщата подривна дейност на противника. Нека помним поучителната легенда за хан Кубрат и неговите синове, че съединението прави силата. Ролята, която изигра политическата емиграция в промената на управлението в страни, като например Иран или Никарагуа, сочи към отговорността, която всеки един от нас, временно прокуден от роден край, носи пред Народа.

--Правата на човека: ако съдим по международният печат, който настойчиво се занимава с тях, би могло да се допусне, че тези права са все по-зацитани. Та дори в някои от държавите, участващи в прословутата мадридска конференция на Общоевропейското съвещание за сигурност и сътрудничество -където тези основни права биват явно потъпкани- водачите цинично ги споменават и величат. Но истината е друга. Много общественици и журналисти "забравят" цяли народи под игото на марксизма, а дават предимно гласност за "жертви на фашизма". Тези хора наистина ли вярват, че в Куба, в Ангола или в Източна Европа, без да се спираме на зверствата на марксистките пълчища в Кампучия, правата на човека са ревностно спазвани? Време е да впрегнем днешната чувствителност на общественото мнение на тази тема, в полза на нашия народ. С оглед на това, намирам, че трябва да се подкрепи и засили Българската лига за правата на човека. Тази хуманитарна организация има преимуществото да бъде надпартийна и международно призната!

--Положението в Полша: геройско извоюваните от трудещите се придобивки -непознати под марксизма но елементарни на Запад- изглежда, че са само началото. Като верующ изтъквам решителната роля на църквата и силата, която народа черпи от вярата. Очевидно е, че на отговорниците на източните диктатури и на тия на западните комунистически партии, им става все по-трудно как да обеснят на последователите си, че в Полша са възстанали работници, а не "хулигани, диверсанти или буржоазни отрепки", за да си послужим с изхабената шаблонна терминология на московската пропагандна машина.

Вярвам, че ще споделите мнението ми, че независимо от възможни отрицателни последици, този същински бунт на полските маси, ще предизвика промени и в България.

--681-1981: колкото и да се гордеем, че 1981 година е провъзгласена за хиляда и триста годишнината от основаването на българската държава, след сключването на мирен договор между хан Аспарух и византийския император Константин IV, наред с някои историци, не доумявам защо софийските учени са решили да осакатят българското минало. Нима нашата история, житието на българският народ, древното минало на прабългарското племе, може да се хронометрира по този начин? Научно ли е да се изключи, че било в сегашните ни граници, било в земите на прабългарите, е имало държавно устройство преди 681 година?

--Злонамерени слухове: заинтересовани лица разнасят мълвата, че поради стечение на обстоятелствата, българските въпроси повече не ме засягали. Споменавам този необоснован абсурд, за да го отхвърля категорично, като некачествимо по низост оскръбление. Може ли сега, след 25 години непрекъснати усилия, саможертви и не малко разочарования, внезапно всичко да изоставя? Ако се държа настрана от междупартийни спорове, не участвувам в безсмислени лични препирни и не винаги взимам публично становище, може ли да се нарече небрежност такова съвместно и обмислено поведение? Като работя трескаво за да осигуря издръжката на семейството ми и на нуждаещите се сънародници и организации, правя го също от чувство на немощ, виждайки как минават годините без да мога изцяло да се отдам на Родината!

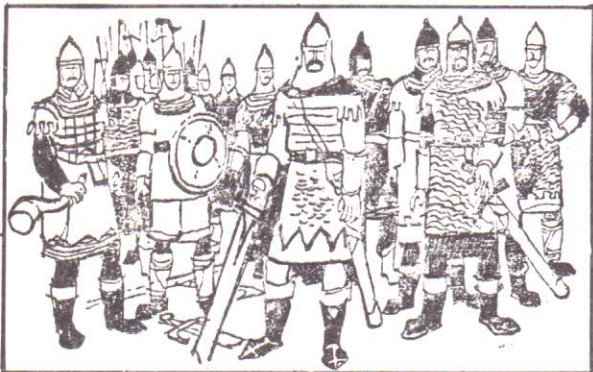
Привършвам, като се спра още веднаж на осемнадесет годишнината на сина ми. С надежда и вяра в бъдещето, пожелавам на Кардам да види онази свободна и цветуща България, за която копнее и е готов да умре всеки един патриот!

Особено благодарен съм за телеграмата Ви по случай четиридесетгодишнината на Кардам!
Вам и на семейството Ви искам всичко хубаво за Новата и Новата 1981 година!

Декември 1980 г. - Януари 1981 г.

Димитър Георгиев
Хотъ Спрингъ, Калифорния

Ранната история на България се крие въ мрака оцена първото хилядолѣтие предходдаше Христа. Всички исторически данни ни навеждатъ, че нашата люлка е нѣкаде тамъ между планината Алтай, горното течение на рѣката Енисей и западно отъ езерото Байкалъ. Следващи вълни отъ народи и племена, изхождащи отъ тѣзи краища, начеватъ разселванията си още преди исторически познатитѣ ни времена. Едни отъ тѣхъ засѣдатъ въ Китай и Япония, други прекосяватъ океана и достигатъ до Аласка, следватъ на югъ Скалиститѣ планини на Америка, Кордилиеритѣ и Андитѣ чакъ до Огнена земя, а на трети, поемайки на западъ, разклоненията имъ се намиратъ и до днесъ видими и осезаеми въ Туркестанъ, Европа и предна Азия.

Вѣкове наредъ, Българитѣ отъ Горна и Срдъна Азия вохватъ предходниците на днешния Китай и засѣдатъ дълбоко въ днешната му територия. Многобройни останки отъ най-различно естество сж и до днесъ намираеми всрдъ милиардния Китайски народъ. Понѣкога изрично отбелѣзани подъ името "Българи", обичайно е все пакъ, щото Китайскитѣ лѣтописци да ни споменаватъ подъ обобщителното название Хионгъ Ну, като срдъневѣковна Европа бележи сжщитѣ подъ името "Скити" или "Западни Хуни".

Въ похода си на Западъ, за чиято причина е още трудно да се каже, първитѣ продължителни застоявания на предцитѣ ни избиратъ областта между Аралското море и езерото Балкашъ и то на два пъти, преди и следъ Християнската ера, отговарящи на две раздалечени по време преселения. Далече отъ тогавашния кръгзоръ на Европа, Западнитѣ сведения за насъ по това време сж крайно осжждни. Единственото неоспоримо е, че къмъ 153 година сл.Хр., заседналитѣ между Аралъ и Балкашъ т.н. "Западни Хуни" сж ръководени отъ Българската династия Дуло, сжщата тази, която излъчи по-късно наши Ханове, включително и тѣзи отъ Балканска България, водейки непрекъснатото държавата ни чакъ до годината 739 сл.Хр. Прибавено къмъ казаното, че тѣзи наши Ханове наричатъ изрично държавата си България, видимо е, колко безумни сж днешнитѣ измислици на лже-историчи и комунистически пропагандатори, че "първата" Българска държава била основана презъ 681 година сл.Хр.

Къмъ 375 година, вѣроятно дължимо на климатични промѣни, Хуно-българитѣ, предвождани отъ Хановѣтѣ на династията Дуло, поемватъ разширенията си на Западъ. Тѣхния натискъ върху сдседнитѣ имъ Алани е отразенъ върху мощнитѣ дотогава Готи т.е. Германци, поселяващи днешна южна Русия. Ужасени отъ устрема на Българитѣ, Готитѣ прехвърлятъ Дунава и търсятъ покровителството на Цариградъ и Римъ. Това е началото на Великото Преселение на Народитѣ, чиито огромни последици, въ всѣко отношение сж неизброими и то не само за Европа, но по-късно сж отразени и въ завладѣването на Америка.

Начални съюзници на Источната и Западна Римски империи, скоро Готитѣ се превръщатъ въ грабители и на дветѣ. Некадърни да се самоотбраняватъ, Цариградъ и Римъ се обръщатъ къмъ Хуно-българитѣ на Атила, за да ги спасяватъ, задължавайки се сжщевременно да имъ плащатъ ежегоденъ данъкъ за тази услуга. Преждевременната смъртъ на Атила презъ 453 година, едва 48 годишенъ, слага край на униженията на римляни и византийци, но едновременно спомага и за края на Западната Римска империя презъ 476 година, навѣки унищожена и разграбена отъ резвилнѣлитѣ се сега Германски племена Вандали и Херули.

